

МЯСТО НАРЕЧЕНО „ПРЕДЕЛА НА СИЛИТЕ“

Дейвид Уилкерсън

24 Април 1995

„Има и такива, които излизат в морето с кораби, търгуват в големи води. Те виждат делата на ГОСПОДА и Неговите чудеса в дълбините. Той заповядва и вдига бурния вятър, който повдига вълните му.

Издигат се до небесата, слизат в бездните, душата им се топи в бедствието. Люлеят се и се клатушкат като пияни и цялата им мъдрост им изневерява“ (Псалм 107:23-27).

В този псалм, мястото, за което се казва „им изневерява“ е палубата на кораб в бурно море. Огромни вълни изтласкват кораба към небето, след което го потапят в дълбините. Силни ветрове го подхвърлят напред-назад, така че никой от моряците не може да стои на краката си. Те залитат по палубата като пияни.

Дрехите на моряците са дрипави и разкъсани. Те се борят само да издържат. Изглежда за тях всичко е свършило и са се отчаяли. Безпомощни, уязвими за мощта на стихииите, неспособни да спрат бурята, безсилни да се спасят.

Тези моряци са дошли до мястото, наречено „предела на силите“. Това състояние спохожда християните в един или друг момент. То означава просто, че си изгубил всякакъв шанс да успееш или дори да си помислиш да се измъкнеш. Накратко - няма изход, няма помощ, няма избавление, освен чрез Самия Бог!

Ти вероятно вече си стигнал до предела на силите си!

Както моряците на кораба, така и ти просто си вършел работата си, ходейки с Исус. Но тогава, един ден, буквално от никъде те връхлетя буря и вълните и проблемите те заляха от всякъде!

Проблемите в живота рядко идват сами. Те са като вълните в бурята – идват една след друга, бързи и яростни, по-високи и по-високи. Като че слънцето е залязло, въздуха е станал ледено студен, а ветровете на проблемите са започнали да те бият. Като моряците в Псалм 107, „...душата ти се топи в бедствието...“ (стих 26). (Думата на иврит тук за „топи“ означава „да залиташ от страх“).

Трябва да отбележа, че Самият Бог предизвика бурята! „...Той заповядва и вдига бурния вятър, който повдига вълните му...“ (стих 25). Той е Този, Който заведе моряците на това място. Той предизвиква ветровете, вълните, Той блъска кораба. Всичко е Негово дело!

Но това може да окуражи много вярата ни, когато проблемите ни удрят от всички страни. Знаем, че всички тревоги и бури в живота са били предизвикани от Бог за онези, които ходят в праведност. Те не са причинени от дявола или някой определен грях. По-скоро Господ ни е докарал до предела на силите ни и с всичко това Той има цел!

„Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава” (1 Петрово 4:12-13).

Бог не е изненадан от изпитанието ти. Всъщност, това се случва, защото Той иска да направи нещо в сърцето ти, да ти открие славата Си.

Може да чувстваш, че това определено е най-лошата буря в живота ти! Изпитанието ти може да е финансова битка, проблеми в работата, клевети, проблеми в семейството или лична трагедия. Вечер си лягаш с безпокойство в сърцето, над теб е надвиснал облак, тъпата болка е още в теб. И продължава така, докато един ден не се събудиш и не извикаш: „Господи, още колко трябва да търпя? Докога ще ми позволяваш да живея така? Кога ще свърши всичко това?”

Кога спря бурята за моряците от Псалм 107? Кога ги заведе Бог в желаното от тях безопасно пристанище? Според псалмиста се случиха две неща:

- Първо, моряците стигнаха до предела на силите си, оставяйки всяка човешка надежда и помощ. Те казаха: „Няма начин да се спасим. Никой на тази земя не може да ни измъкне от тук!”
- Второ, по време на проблема си те извикаха към Господ, обръщайки се единствено към Него за помощ!

„Тогаваш извикаха към ГОСПОДА в бедствието си и Той ги изведе от притесненията им. Обръща бурята в тишина и вълните им утихват. Тогаваш те се радват, защото се успокояват, и Той ги завежда в желаното им пристанище” (Псалм 107:28-30).

Ако си истинско Божие дете, ако си готов да Му позволиш да те моделира според образа на Сина Си, тогава битката ти няма да свърши докато не спреш да се опитваш да разрешиш всичко и не се оставиш изцяло на Божиите грижи. Докато Той не изпълни вечните Си намерения в теб, проблемите ти ще продължават да се увеличават!

В този момент може би бурята ти бушува, проблемите ти се трупат. Може да пропуснеш спокойствието, което Бог иска да ти даде. Как?

Това става, когато продължаваш да задаваш въпроси на Господ по време на кризата си; когато продължаваш да мърмориш и да се оплакваш; когато се обаждаш на някой приятел, който смяташ, че знае отговора; когато се обръщаш към съветници, психолози, адвокати, експерти; когато отидеш в християнска книжарница и си купиш купчина книги и касетки,

които ти казват как да си помогнеш сам; когато продължаваш да търсиш онази тайна и план, който може да те спаси от проблемите.

Възлюбени, по този начин само удължавате изпитанието си! Звучи просто, но от самото начало Бог очаква детската ни вяра и доверие. А ти само поддържах бушуващата буря и надигащите се вълни, отказвайки да извикаш: „Господи, в бъркотия съм и Ти си единствения изход!”

Бог продължава да ни докарва до предела на силите ни, докато не се научим да Му вярваме напълно, без значение колко безнадеждни изглеждат нещата!

Виждаме, че това се случваше често с децата на Израел в пустинята. Отново и отново Бог ги докарваше до предела на силите им, за да ги изпита, да види дали ще Му вярват. Но всеки път те отказваха да го направят!

Първо, Бог ги закара до място, наречено Пиарот, между Мигдол и морето. Той ги заклеши там – отпред морето, планините от двете им страни, а Пиарот – отзад. Бог всъщност ги заведе до място на човешка безпомощност, до предела на силите!

Ако израилтяните просто бяха повярвали едно обещание, което Бог им беше дал, щяха да бъдат свободни от всички притеснения и страхове. Бог им беше казал: „...ГОСПОД, твоят Бог, те носи... ГОСПОДА, вашия Бог... вървеше пред вас по пътя, за да ви търси място, където да разполагате стан — нощем в огън, за да виждате пътя, по който вървите...” (Второзаконие 1:31-33).

С други думи, Бог казваше: „Аз ще вървя с вас! Ще ви нося така, както човек носи сина си. Ще ходя пред вас и ще намеря място, на което да опънете палатките си. Където спре облака, който ви дадох, там и вие трябва да спрете.”

Така се случи, че облака спря между Мигдол и морето – място на пълна бъркотия, невъзможно място! Нямахме начин, по който Израел да измисли как да премине Червено море. А армията на фараона се приближаваше бързо.

На трудно място ли си в момента, бучи ли бурята? Питам те: как стигна там? Мислиш ли, че дявола те доведе? Отговорът ми към теб е: „Стъпките на човека се утвърждават от ГОСПОДА...” (Псалм 37:23). Няма значение каква е бурята, няма значение колко мрачни изглеждат нещата, Бог те е завел на това място – на предела на силите ти!

Моля да разберете – не можем да изненадаме Бог. Той не трябва да импровизира Божествената Си посока, когато проблемите ни сполетят. Не подхвърля някаква космическа монета, за да реши действията Си спрямо нас. Не, много преди Израел да напусне Египет и да пристигне в Мигдол, Бог вече имаше план за тях. Той вече беше заповядал на ветровете да духат в определения час, да разделят Червено море. Той знаеше през цялото време точно какво щеше да направи!

Така е и днес – Бог има план да те изведе от бурята ти. Всъщност, Той го начерта много преди бурята да започне. Но ще го задържи до последния момент, очаквайки ти да Му се довериш. Иска да види дали ще сложиш живота си в ръцете Му и ще кажеш: „Жив или мъртъв, ще вярвам на Господ!“

Израел се провали при този тест. Те се изплашиха, залитнаха на края на силите си. Но въпреки това, Бог направи за тях онова, което отдавна беше планувал. Той освободи Израел с мощно чудо. Но резултатът беше, че хората пяха песента на вяра от погрешната страна на Червено море. Ако просто бяха повярвали в Божието общение: „Ще вървя пред вас и ще ви нося както човек носи сина си“, щяха да минат изпита!

Ако се паникьосаш, когато стигнеш до края на силите си, както направи Израел – припадаш, обвиняваш Бог, че не се грижи за теб – Той въпреки това ще се намеси в последния момент и ще те освободи. Но след това ще те заведе на друго такова място, понеже не премина предишното с вяра в Него!

Всъщност, само три дни след освобождението им при Червено море, Израел отново попадна в криза. На хората им стана горещо, изнеможиха, бяха съсипани от жажда. Разузнавачите им се върнаха, викайки: „Има вода по-натам в Мера, но не може да се пие. Твърде горчива е!“

Библията го казва много ясно: не дявола заведе Израел до това изпитание. Облакът ги заведе там. За пореден път хората бяха на предела на силите си. И какъв плач се надигна от стана им само, какви страхотни обвинения срещу Моисей и срещу Бог: „Доведе ни тук, за да умрем!“

Знаеше ли Бог, че водите на Мера са горчиви? Разбира се! Но Той имаше план. Имаше едно дърво край горчивото езерце и Той щеше да го използва, за да пречисти водата заради Израел.

Чудя се колко години преди това Бог беше посадил дървото на това място? И колко ли пъти горещото слънце се беше опитвало да го изсуши? Колко ли червеи се бяха опитвали да го унищожат? Колко ли минувачи се бяха опитвали да го отсекаат? Казвам ви, че никой не можеше да го пипне, понеже Бог имаше план за него! Той каза: „Един ден децата Ми ще дойдат тук и тези води ще трябва да бъдат пречистени. Имам план за освобождението им и това дърво ще Ми е нужно!“

Разбира се, дървото в пустинята изобразява Кръста. И, възлюбени, Бог вече е посадил дървото на освобождението ти! Той знае точно какво да прави с проблема ти и точния час, в който ще го направи. Всичко, което иска от теб, е тихо упование. Той иска да кажеш: „Моят Бог е с мен. Той знае изхода от проблема ми!“

Края на силите е място на страдание, болка и несигурност!

Виждаме това илюстрирано в преживяването на Израел в Рафидим: „След това цялото общество на израилевите синове тръгна от пустинята Син, като пътуванията им бяха според ГОСПОДНАТА заповед. И разположиха стан в Рафидим, където нямаше вода да пие народът...

Но народът...роптаеше против Моисей, казвайки: Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Моисей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни!” (Изход 17:1-4)

Бог беше завел Израел до най-сухото място в цялата пустиня. Това беше място на изпитания, без река, без извор, без дори струйчица вода. Най-лошото от всичко беше, че Израел бе закаран там „според ГОСПОДНАТА заповед” (стих 1).

Самият Бог беше позволил на хората си да ожаднеят: „Но народът беше ожаднял там за вода” (стих 3). Бебетата плачеха, децата ридяха, възрастните бяха с пресъхнали гърла. Родителите поглеждаха към семействата си и си мислеха: „След няколко дни всички ще сме мъртви.” Така че се обърнаха ядосано към Моисей и викнаха: „Дай ни да прием вода!” Те все още зависеха от човека – от плътта! Искам да спра тук и да ви покажа нещо. Първо, Бог заведе Израел до Мигдол край морето, за да ги изпита, а те не Му повярваха. След това ги заведе в Мера, където имаше друг план за освобождение, но те отново се провалиха. Сега ги заведе до Рафидим, за да ги изпита отново.

Виждате ли модела? Ако не се научите да вярвате на Господ по прост, детски начин, когато сте подложени на изпитание, Той ще ви заведе на друго място, за да ви изпита. Израел отново беше на точно такова място. Беше им горещо, бяха жадни и ядосани. Но Бог вече имаше план! Той нямаше да ги остави да умрат. Беше решил предварително да ги качи на планината Хорив при един воден кладенец, който беше приготвил отдавна. И този извор нямаше да бъде там само за един ден, седмица или месец, а за 38 години!

Но Бог чакаше вяра от Израел. Той казваше: „Водил съм ви през всичките тези неща, но отказате да се научите. Ще Ми се доверите ли този път? Още колко проблеми трябва да позволя да дойдат в живота ви преди да Ми повярвате?”

В момента много християни са подложени на изпитание чрез липсата на работа. Те са изпратили резюметата си на всички възможни места, но минават седмици и нищо не се случва. Изхарчили са всичките си спестявания и сега са наобиколени от кредитори. Ситуацията им изглежда абсолютно безнадеждна. Изпитват болка и страдание, никак не им е лесно. Други имат работа, но на половин ден. Не печелят достатъчно, за да свържат двата края. Много работещи млади хора трябваше да се върнат обратно при родителите си, а хиляди самотни майки едва оцеляват с мизерния си доход.

Много собственици на бизнес са на ръба. Мнозина имат проблеми със съня, защото света на бизнеса е толкова напрегнат, с високи данъци, нови закони, несигурни печалби... Конкуренцията расте, а те са изчерпали всичките си идеи и алтернативи. Сега не могат да

заспят, притеснявайки се какво ще правят. Тези страдащи, разтревожени хора идват на църква и вдигат ръце, за да хвалят Господ. Слагат си голяма усмивка и се прегръщат един друг. Но преминават през ужасна болка и несигурност. Притеснени са, изцяло на предела на силите си!

Питам те: като Божии деца, нямаме ли друг избор освен страха, безсънните нощи, безкрайните дни на съмнения в Бог, живота в непрекъсната бъркотия? Помислете за Израел: страха и недоволството единствената им възможна реакция ли беше?

Нека ви отговоря на това с друг въпрос: Не е ли знаел Бог винаги какво ще направи във всяка една от онези ситуации? Не е ли имал винаги план?

Помислете за това – Бог не беше ли планирал предварително ветровете да разделят Червено море? Не беше ли запазил дървото в Мера, което да подслади водите? Не беше ли избрал вече скалата на планината Хорив, от която щеше да извира вода за Израел в продължение на векове?

Любящият ни небесен Отец никога нямаше да заведе децата си в сухата пустиня само, за да ги умори от жажда, особено след като имаше извор в близката скала! Бог имаше план за тези хора през цялото време. Той има план и за теб в момента – да те избави от настоящите ти проблеми.

Той може да разреши всеки твой проблем!

Нека ви покажа защо Бог трябваше да заведе Израел до ръба на бедствието преди да посрещне нуждата им с чудо:

Бог докара Израел до предела на силите им и се опита да ги накара да повярват чрез чудото, но не се получи!

Искам да ви говоря за ограниченията на свръхестественото. Много християни пътуват хиляди мили всяка година, за да видят свръхестествени дела – чудеса, проявления, знамения. Но по ирония на съдбата, пристрастените към чудесата никога не развиват трайна вяра, защото те рядко произвеждат такава. Вместо това, тези хора винаги се нуждаят от ново по-голямо, по-грандиозно чудо. Никой никога не е виждал толкова свръхестествени дела колкото Израел. Бог правеше чудо след чудо за тях, и въпреки това всяко Негово дело оставаше народа точно толкова обезверен и невярващ, колкото и преди! Може би си мислите, че десетте бедствия над Египет трябваше да накарат израилтяните да повярват. Когато Египет беше измъчван от мухи, в лагера на Израел нямаше нито една муха. Когато Египет тънеше в абсолютна тъмнина, в Израел беше светло. Но нито едно от тези наказания не произведе вяра!

Дори след като се отвори Червено море, вратата в Израел устоя само три дни. Библията казва: „Не помнеха множеството на Твоите милости, а се разбунтуваха при морето, при Червено море” (Псалм 106:7).

Тук псалмиста казва: „Дори се усъмниха в Бог край Червено море – мястото, на което Той извърши най-великото Си чудо!”

Старейшините, които гледаха как Моисей удря скалата при Мера, видяха да извира вода. Всъщност, цял Израел пи до насита, но това чудо не произведе никаква вяра! След това Бог изпрати ята пъдпъдъци на Израел. Стоотици хиляди птици паднаха от небето в лагера им и хората ги сготвиха. Но все пак нямаха вяра! На следващата сутрин, когато Израел излезе от шатрите си, земята беше покрита с манна – свръхестествено изпратена от небето. Но дори и това не произведе вяра!

Напротив, след всички тези славни чудеса, Божиите деца си кършеха ръцете от отчаяние, викайки: „Дали ГОСПОД е между нас, или не?” (Изход 17:7). С други думи: „Бог с нас ли е въобще? Как е възможно Той да ни води, след като имаме толкова много проблеми?”

Израел беше ял чудотворна храна в продължение на четиридесет години, имаше чудотворен облак през деня, чудотворен огън през нощта, чудотворна защита, чудотворни дрехи, които не се износиха. Моисей им каза: „...През тези четиридесет години ГОСПОД, твоят Бог, е бил с теб; не ти е липсвало нищо” (Второзаконие 2:7).

Но те въпреки всичко се съмняваха в Него. Всъщност, всички с изключение на двама от онези, които бяха виждали чудесата, умряха в пустинята в абсолютно неверие!

Толкова много приличаме на Израел. Искаме Бог да каже дума, да ни даде чудотворно освобождение, бързо да посрещне нуждите ни, да премахне всичката болка и страдание. Всъщност, може би точно сега си казваш: „Ако Бог само ме изкара от тази бъркотия, ако направи това чудо за мен, никога повече не бих се съмнявал в Него!” Ами какво да кажем за всичките чудеса, които е правил за теб? Те не произведоха никаква вяра, която да помогне в сегашния ти проблем!

Наскоро двама скъпоценни Божии хора от племето Зулу в Африка посетиха Таймс Скуеър Чърч. Невероятно съживление се случваше сред осем милиона зулуси и Бог вършеше чудеса сред тях. Например, досега са документирани повече от десет случая на възкресени хора.

Но не за това искаха да говорят тези хора. Онова, което ги впечатляваше най-много в съживлението, бяха „победоносните зулуси” – онези, които бяха с Христос, горяха магьоснически книги и свидетелстваха смело, въпреки че бяха подлагани на жестоки изпитания. Тези хора преди бяха зли, имаха дух на убийци, а бяха преобразени според образа на Исус!

Аз вярвам, че най-голямото знамение или чудо в света в тези последни дни не е някой, който е бил възкресен от мъртвите. Не, това, което наистина впечатлява умовете и духовете на невярващите е християнина, който издържа всички изпитания, бури, болка и страдание с вяра. Този тип вярващ изплува от проблемите си с по-силен характер, с по-силна вяра, по-силен в Христос.

Наскоро четох за малък мъглив град с 4000 души население в Унгария, където има стряскащ брой самоубийства. Заглавието във вестника гласеше: „Самоубийства преследват отдалечено градче“. Жителите там се самоубивали по всякакъв възможен начин. Един човек се хвърлил в изоставен кладенец. Друг се обесил. Някои хора предозирали лекарства. Други си прерязвали вените, гълтали пестициди, хвърляли се под влакове. Цели семейства отнемали живота си – от тийнейджъри до баби и дядовци.

Градчето се казва Асоталом, на 16 км. от Будапеща и е изоставено, самотно място. Един лекар на име Улох има психиатрия там и казал на журналистите: „Някои хора наричат пътя до града „тесният път към прокълнатото място“... Хората са убедени, че Бог не ни харесва много.“

Възлюбени, това е унищожителната сила на неверието! Няма по-голямо отчаяние от това да вярваш, че Бог ти отмъщава. Това беше проблема на Израел и това твърде често е нашия проблем. Имаме мълчаливото усещане, че всичките ни страдания и проблеми са в резултат на това, че Бог ни е сърдит!

Когато си на предела на силите си, с теб ще се случи едно от тези две неща.

Всеки човек изплува от предела на силите си, уповавайки или на хората или изцяло на Бог, което означава – проклет или благословен. По кой начин ще се държиш ти по време на трудностите?

Еремия пише: „Така казва ГОСПОД: Проклет да бъде онзи, който се уповава на човек и прави плът своя сила, а сърцето му се отдалечава от ГОСПОДА! Ще бъде като гол храст в степта и няма да види, когато дойде доброто, а ще живее в сухите места в пустинята, в солена и ненаселена земя.

Благословен да бъде онзи, който се уповава на ГОСПОДА и ГОСПОД е неговото упование. Ще бъде като дърво, насадено при вода, което пуска корените си при потока, и няма да види, когато дойде пек, а листът му ще зелене; и няма да се безпокои в година на суша и няма да престане да дава плод.“ (Еремия 17:5-8)

Човекът, за когото Еремия говори тук, не чака Бог да подейства. Той поема нещата в свои ръце, чертае собствени планове, обръща се към хора, които си мисли, че имат власт, върви по прекия път. Той винаги планира, винаги манипулира. Философията му е: „Няма значение какво знаеш, а кого познаваш.“ И той винаги търси специалния „някой“ да разреши проблемите му!

Библията казва, че в живота на този човек има духовна суша: „...Ще бъде като гол храст в степта...“ (стих 6)

Той изглежда полу мъртъв, без плод, без живот. Винаги е на прага на смъртта!

„...няма да види, когато дойде доброто...“ (същия стих)

Той никога не участва в радостта от това да си освободен от Божията ръка. И всичко, за което си мисли, че изглежда добре, се превръща в нещо ужасно. Той е изолиран, съществува само в „...сухите места...“ (същия стих). Той чезне, поти се, обезумява.

Но помислете за този, който, когато е на предела на силите си се доверява на Бог: „Благословен да бъде онзи, който се уповава на ГОСПОДА и ГОСПОД е неговото упование“ (стих 7).

Този християнина е „засаден“. Той има корени, сигурност, извор на жива вода. Той винаги „пуска корени“, плодовит е и има свеж живот.

Библията ни казва: „(Той) няма да се безпокои (страхува) в година на суша...“ (стих 8).

Когато положението стане лошо и притеснително, той няма да се страхува!

Този човек казва: „Исусе, отказах се да търся някой човек да ми помогне в изпитанието ми. Ти си единствената ми надежда. От Теб очаквам да ме изведеш от това!“ Господ иска от нас този вид вяра в ежедневните ни проблеми. Може да кажеш: „Но, брат Дейв, аз все още съм безработен, все още имам проблеми“ Въпреки това, аз вярвам на Божието Слово: „Вярвай Ми и ще бъдеш благословен!“

Може да кажеш: „Но аз не знам какво да правя. Положението изглежда безнадеждно. Не виждам никакъв признак за помощ или освобождение!“ На всичко това Бог отговаря: „Вярвай Ми, дете Мое, и ще бъдеш благословен!“

Няма значение какво е изпитанието ти - със семейството, бизнеса или финансите ти. Ако повярваш напълно в словото и верността Му, Бог е обещал да те благослови, а Той не може да лъже! Когато нещата се нажежат, ти дори няма да се притесняваш. Когато задухат ветровете, ще бъдеш силен, защото ще си се научил да Му вярваш. Ще бъдеш като зелено дърво, което дава изобилен плод на доверие и всички около теб ще имат надежда и кураж, когато гледат тихото ти упование.

Господи, помогни ни да предадем волята и собствените си схеми, когато дойдем до мястото, наречено края на силите. Нека то бъде място на подновена вяра и доверие в любящия ни Отец. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Place Called Wits' End](#) / [Място наречено „ПРЕДЕЛА НА СИЛИТЕ“](#)